

hele Folketingets Finansudvalg har været enigt om at foreslåa en Afgift af Bladet indført paa Finansloven, og at Folketinget med et langt overvejende Flertal har sluttet sig til Finansudvalgets Indstilling. Det vil tillige være i frist Minde, at de Forhandlinger, som have været førte her i Tinget med den højtærede Indenrigsminister, lige saa lidt som de Forhandlinger, der have været førte i Finansudvalget med ham, have kunnet hidføre Fortsættelse om Spørgsmaalets Ordning. Heller ikke de Forhandlinger, som vi nu have ført med Landstingets delegerede i Fællesudvalget, have bragt os nærmere til Fortsættelse af, hvorledes dette Spørgsmaal i Realiteten tænkes løst. Fra Landstingets Medlemmers Side har det straks været gjort gældende, at de maatte betragte Spørgsmaalet fra et rent forfatningsmæssigt Synspunkt for Forstellen mellem Finanslov og almindelig Lov, og at deres Samstemning ikke kunde ventes til, at Sagen blev ordnet gennem en Bestemmelse paa Finansloven. Det har da nu, som jeg allerede under Sagens Behandling her i Folketinget fremhævede, stadig været os fuldstændig klart, at hvis der ikke om denne Sag kunde opnaas Enighed mellem Tingene, saa kunde Folketinget forfatningsmæssig set, ikke fastholde Kravet om, at Posten skulde blive staaende paa Finansloven. Det Spørgsmaal kunde midlertid med Føje rejses, om der da ikke kunde opnaas Enighed om ved en særlig Lov at træffe en midlertidig Ordning af Forholdet, indtil en endelig Lov kunde blive vedtagen. Vi have derfor fra vor Side foranlediget, at Landstingets Ordfører henvendte sig til den højtærede Indenrigsminister med en Forespørgsel om, hvorvidt Ministeren vilde være villig til at hde sin Medvirksomhed til, at Forholdet ordnedes midlertidig gennem en særlig Lov i den Retning, som af Folketinget foreslaaet, indtil en endelig Ordning maatte blive truffet ved Lov samt i bekræftende eller benægtende Fald, hvorledes Ministeren havde tænkt sig den fremtidige Ordning. Herpaa have vi gennem Landstingets Ordfører modtaget det Svar fra den højtærede Indenrigsminister, at han ikke vilde hde sin Medvirksomhed til Gennemførelsen af en saadan midlertidig Lov, og at han ikke saa sig i Stand til at give nogen Oplysning om, hvilken fremtidig Ord-

ning han vilde kunne hde sin Tilslutning, idet dette Spørgsmaal overhovedet ikke havde været under Overvejelse i Regeringen. Over for dette Svar har der selvfølgelig heller ikke længere for os kunnet være nogen Anledning til at tænke paa at forsøge ved en særlig Lov at faa dette Spørgsmaal ordnet. — Angaaende den næste Post, vedrørende de 2,000 Kr.s Tilskud til Fredsbyureauet i Bern, kan jeg kun sige, at man fra Landstingets Side stiller sig saare lidet villig dertil. Det er jo en meget ubehagelig lille Sag, men saaledes som det saa ofte gaar med Bagateller, er der nu en Gang bleven Landstinget særlig uimagelig, og hvis det andet Ting skulde kunne bevæges til at gaa ind derpaa, vil det i alt Fald næppe kunne ske uden mod en eller anden stor Kompensation — jeg ved ikke ret, hvilken — men i alt Fald saa stor en Erfatning, at jeg ikke ret ved, om den nogenstunde vil kunne hdes. — Hvad angaar det forøgede Tilskud til Skolelærernes Lønning, blev det af Landstingets Repræsentanter gjort gældende, at man principmæssig maatte være imod det, som Folketinget har foreslaaet, at forøge Tilskuddet med 100,000 Kr. Man fandt, at en saadan Ordning vilde være en Foregriben af de Forhandlinger, der for Tiden føres angaaende Skoleloven, man vilde ikke finde det rigtig at vedblive fra Aar til Aar i Genhold til de gamle Regler, at forøge det af Staten ydede Lønningstillæg, og man modsatte sig derfor den Bevilling, Folketinget har foreslaaet. Derimod vilde man have kunnet gaa ind paa at hde et mindre Beløb, saaledes at de Lønningstillæg, Skolelærerne have haft i det foregaaende Aar, ikke skulde blive formindskede. Det er jo klart, at naar der oprettes ny Skolelærerembeder, vil med et fast Tilskud, et Tilskud af bestemt Størrelse, det Lønningstillæg, der kan ydes til de enkelte, blive noget mindre, og for at ikke Lønningstillægene skulde synke, vilde man kunne gaa ind paa at betale den Difference, som eventuelt vilde være nødvendig. — Hvad angaar Bevillingen af de 2,300,000 Kr. til Oprettelse af en Esbjerg-Barkstonlinie, modsatte man sig i Landstinget bestemt dette Forslag. Derimod har der igennem en Række Møder med meget langvarige Forhandlinger været overvejet Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde